Autor neznámý – ...ve jménu Kříže

Dovolíte jestli mohu
pozvednout své dlaně k Bohu.

Trápení,
bolesti,
slabost i starosti
vše co mě hryže!
Vymanit, zahodit,
zničit a odstranit
...ve jménu Kříže.

Dovolíte jestli mohu
pozvednout své srdce k Bohu.

Něha i radosti,
necítím slabosti.
Dneska věř vím že..
Neklesat,
nechřadnout,
vždy stát a nepadnout!
...ve jménu Kříže.

Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička
Náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
Kancelář: +420 461 725 172 Kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.

Náklady na výtisk jsou necelých 10 Kč.
Další číslo vyjde 7. dubna 2019, uzávěrka je 31. března 2019.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie v tomto čísle: Miriam Kubíčková, Róza Vymětalová, Charita
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

BŘEZEN 2019

Polička objektivem Miriam Kubíčkové

6 ZPRÁV,
které by Vám neměly uniknout

28. ledna... se konala ekumenická bohoslužba v kapli u nás na faře. Zúčastnili se pastoři a věřící i od evangelíků, adventistů a z církve apoštolské. Kázal farář Jiří Tengler o Sodomě, Gomoře a Abrahámovi. Následovalo pohoštění, kterého se nemalá část přítomných zúčastnila.

30. ledna... pan farář jednal s Davidem Junkem o možnosti zapsání kostela svatého Michaela mezi národní kulturní památky.

12. února... když už sněhy opadly, povedlo se bratrovi pana faráře dorazit, aby si vyměřil nové topení do kanceláře.

14. února... kněžím na vikariátní konferenci Tomáš Petráček vysvětloval, proč je dnešní společnost rozdělená a jak k tomu nepřispívat.

20. února... ovlivnil účast na večerní mši svaté slavnostní koncert k sedmdesátému výročí založení ZUŠ v Poličce. Škole přejeme do dalších let mnoho požehnání.

22. února... na účet farnosti po delším čekání přišla platba 5 533 794 Kč z Ministerstva pro místní rozvoj na opravu kostela sv. Jakuba, která nám umožňuje splatit úvěr, z něhož jsme financovali některé dosavadní práce.

Slovo kněze
na úvod

Drazí farníci a milí čtenáři,

na prahu letošní postní doby jsme opět zváni na poušť, abychom se odřízli od všech věcí příjemných a zbytečných a zaměřili se na to, co je důležité, byť nelehké.

Půst, modlitba a almužna jsou ty tři směry, kterými investujeme své síly ušetřené díky tomu, že neběháme za věcmi tohoto světa, které nás stejně nemohou nikdy plně uspokojit.

Třetí číslo Farního posla chce být takovou malou dávkou inspirace, jak lépe prožít postní dobu, co si přečíst, jak se modlit, kterým směrem prokazovat dobrodiní a za co se postit. Život je boj a tento aspekt života se zřetelně vyjevuje právě v atmosféře doby postní. Nenechme si tedy sebrat odhodlání vytáhnout do boje za věci, na kterých sejde.

Všem čtenářům vyprošuji milost Boží,

P. Tomáš Enderle

AMDG, na svátek svatého Polykarpa,
L. P. 2019

Skandál v církvi a jeho náprava

Na téma těžké, a přece důležité

Od 21. do 24. února se v Římě konalo setkání představených všech církevních provincií, kteří diskutovali krajně neradostné téma, jakým způsobem co nejúčinněji bránit děti, mladistvé a slabé před sexuálním zneužíváním ze strany některých pastýřů. Toto téma bylo vynuceno odhaleními často desítky let starých hříchů kněží v různých zemích světa, které otřásly i těmi nejotrlejšími.

Konec omluv

Dlouhá léta bylo strategií církevních představitelů a věřících v konfrontaci s těmito excesy zaujetí obranného postoje, který je zcela pochopitelný. Ano, je pravda, že jsme vděčnou potravou pro média, pro která je atraktivnější informovat o zvrhlém knězi než o zvrhlém zedníkovi. Ano, je pravda, že mezi učiteli a skauty je číslo podobných zločinů podobné nebo vyšší. Ano, je pravda, že v České republice se podobné zneužívání nedělo v takovém rozsahu jako v Německu, Irsku nebo USA. Všechno to je pravda, a přece bychom v tom neměli nacházet příliš velkou útěchu. Vždyť do Čech a na Moravu epidemie zneužívání nedorazila dost možná i proto, že zde církev neměla v posledním století takové postavení jako ve výše zmíněných zemích, a tedy takové možnosti tohoto postavení zneužívat. A i když jsou i mezi ostatními povoláními pracujícími s dětmi podobně rozšířené, média a svět nejsou zcela v neprávu, když od církve vyžadují vyšší morální standardy. A pak je to poslední a největší ALE.

Dvojí skandál

Skandál sexuálního zneužívání mladistvých několika zvrácenými kněžími totiž není to největší pohoršení. Nahnilá jablka se najdou v sebelepším sklepě a není v možnostech žádné velké organizace udržet se mravně bez poskvrnky. Pravý a velký skandál je v tom, jak se na mnoha místech (v České republice není tato praxe prokázána) tito sexuální predátoři v klerikách přesouvali z farnosti do farnosti, a zůstávali dál ve službě, která jim umožňovala v jejich hrozivém působení pokračovat. To, že jednotlivý kněz podlehne mravní zkaženosti, je smutné, ale pochopitelné. To, že tyto kněze při vědomí jejich zločinů leckteří biskupové ponechávali ve službě, je tím pravým skandálem, který ubližuje církvi.

Cesta k nápravě

I kdyby biskupové zasedali celý rok a vymýšleli strategie boje proti těmto hrozným zločinům, mnoho to neprospěje, pokud nebudou mít vydatnou pomoc jak shora, tak zdola. Proto Vás upřímně prosím, drazí věřící, o dvě věci. Jednou je modlitba za svaté biskupy, jejich povolání je nepředstavitelně těžké a potřebují každou podporu, kterou jim můžeme poskytnout. Zvláštní a doporučeníhodnou formou modlitby je také půst, který může být obětován na tento úmysl. Druhou je mít schopnost vidět a promluvit. Existuje obrovská touha na straně téměř všech tyto zločiny nevidět, o to hlubší, že jsou zpravidla páchány oblíbenými a obdivovanými kněžími. Pokud mám ale věrohodné svědectví o tom, že se děje ve farnosti něco zločinného, je mojí povinností jít s tím za zodpovědným knězem, vikářem, generálním vikářem či biskupem. Pokud by mě oni nebrali vážně a nečinili v této věci jasné konkrétní kroky, pak je třeba jít na policii, abych udělal vše, co je v mých silách, pro ochranu těch, kdo chránit potřebují. Modleme se a nezavírejme oči, prosím.

P. Tomáš Enderle

V homilii, která následovala po kajícím vyznání vin a zpytování svědomí, si Mons. Philip Naameh kladl se svými biskupskými spolubratry otázku, zda dostávají tomu, co jim bylo svěřeno.

„Těžko bychom mohli odpovědět na tuto otázku upřímným ‚ano', o tom není pochyb. Příliš často jsme zůstávali neteční, dívali jsme se na druhou stranu, vyhýbali se konfliktům…," řekl dále v souvislosti s nedostatky odpovědného jednání vůči těm, kdo byli „brutálně znásilňováni na těle a na duchu". Nemělo by nás proto překvapovat, když nás potká podobný osud jako marnotratného syna, který přišel o svůj sociální status a reputaci, pokračoval ghanský arcibiskup. Spíše než stěžovat si na to, bychom se měli ptát, co bychom měli dělat jinak a odkud začít:

„Pohleďme opět na marnotratného syna z evangelia. Jeho situace se začíná obracet k lepšímu, když se rozhodne být velmi pokorný, vykonávat velmi prosté úkoly a neočekávat žádná privilegia. Jeho situace se zlepší, když přizná, že udělal chybu, vyzná ji otci, mluví o ní otevřeně a je připraven přijmout následky. A takto otec zakusí velkou radost z návratu svého ztraceného syna a napomůže tomu, aby se také bratři navzájem přijali."

Radiovaticana.cz

Chceme být součástí farnosti

První článek z rubriky Kukátko do Charity

Vážení farníci, otec Tomáš nás vybídl, abychom se s příspěvky z Oblastní charity Polička stali pravidelnými přispěvateli do Farního posla. Jsme rádi za pozvání a přemýšlíme, jak daný prostor pro Vás, čtenáře, užitečně vyplnit.

S naší ředitelkou Markétou Šafářovou jsme se shodly, že rozhodně nebude na škodu, když Vás v letošním roce postupně provedeme tím, co v poličské Charitě děláme. Nicméně tento úvodní článek bych chtěla věnovat něčemu jinému, protože vzniká v celkem turbulentním období. Mnozí z Vás víte, že vloni v listopadu byl biskupem Janem Vokálem ze své funkce prezidenta Diecézní katolické charity Hradec Králové odvolán Josef Suchár a v lednu, po 26 letech, také její ředitel Jiří Stejskal. Oba tito muži stáli takřka od samého začátku u vzniku farních a oblastních charit v celé královéhradecké diecézi, tedy i té naší. Prodělali s nimi divoké období vzniku (cca 1992–99), etapu profesionalizace (cca 2000–07) i období úsilí o její pevnější ukotvení v církvi (cca 2007 – dosud). Byli našimi přímými nadřízenými, nositeli idejí i určovateli směru, a také aktivními a údernými vyjednavači ve prospěch Charity na důležitých místech. Oba poličskou Charitu navštívili mnohokrát a myslím, že ji mají rádi. Nejsou žádnou neznámou ani pro naše zaměstnance, s nimiž se osobně seznamovali při Setkáních s novými zaměstnanci, která pro ně řadu let v Hradci Králové pořádali. V posledních letech bylo jejich snem, aby v charitách nepůsobil jen *„pracovní kolektiv", ale společenství křesťanů, kteří budou „světlem" svého malého světa místní charity a „solí" země pro ty, kterým máme sloužit.* Tak se vyznal v dopise na rozloučenou pracovníkům J. Stejskal. Dělali pro to mnohé a jsme jim za mnohé skutečně upřímně vděčni.

Díky jejich impulsům jsme se my v Poličce už od roku 2007 usilovně snažili skrze poličskou farnost „dobýt" do lůna církve a získat trochu její pozornosti, respektu a uznání. Dnes věříme, že v něm jsme, a to i se svými méně věřícími či hledajícími pracovníky a klienty.

Aktuálně spolupracujeme se čtyřmi kněžími: Tomášem Enderlem z Poličky, Stanislavem Tomšíčkem ze Svojanova, Milanem Romportlem z Borové a Ondřejem Špinlerem ze Sádku. Je to příval nefalšovaného zájmu, moudrosti a ochoty, pečlivě vyvážený naslouchání a partnerským přístupem. Působí na nás a naše pracovníky například při charitních duchovních obnovách, na Dnech Charity, při slavnostech, v úvodním slůvku do porad, při přednáškách i neformálních setkáních.

Jejich trvalý přístup do organizace se příznivě odráží v celém jejím klimatu. Pokud mají klienti zájem, připravují pro ně v některých střediscích programy nebo diskuze, mají účast v hospicovém týmu. Oplátkou za to jim zase my pomáháme proklestit si cestičku do většinové společnosti. Skrze nás mohou lidé uslyšet slovo kněze například na náměstí při Tříkrálové sbírce nebo při adventní výstavě S vůní vanilky.

A jak se zintenzivňuje spolupráce s kněžími, roste i vzájemná vazba Charity s Vámi, farníky. Hodně nám pomáháte osobním zapojováním se do našich akcí, podporujete nás finančně při veřejných sbírkách i věcnými dary a hojně nás navštěvujete, když Vás na nějakou událost pozveme. Jste první, na koho se s důvěrou obracíme s prosbou o pomoc, a býváme vyslyšeni.

Velice dobře si uvědomujeme, že to, co jsem v předchozích odstavcích vypsala, zdaleka není ani ve všech charitách naší diecéze zcela obvyklé. Je to výsledek vzájemného lidského úsilí a Božího požehnání, které přináší plody. Na jeho začátku stáli svým důrazem a podporou právě Josef s Jirkou a dávno před nimi náš Pán, který křesťanské církvi dal tři úkoly: kérygma (hlásání evangelia), leiturgia (bohoslužba) a diakonia (služba potřebným).

Plňme je poctivě, s pokorou a láskou.

Štěpánka Dvořáková

První průvod Vzkříšení v Poličce

150 let od pozoruhodné události

Dne 27. března 1869 byla Polička zajisté ve sváteční náladě. Již pěkný den koncem března, kdy nevidouce sněhu pociťujeme s blahou volností v hrudi, že zima minula a jaro se hlásí jasnou oblohou, teplým slunkem, prvními opeřenci a kvítky a zeleným osením, má v sobě tolik něhy a poesie. Nad to pak byl zmíněný den Bílou sobotou; a to k tomu ještě měla na večer o slavnosti Vzkříšení Páně ku přání veleb. p. děkana P. Jos. Petzolda poprvé nesena býti Nejsvětější svátost z Božího hrobu v průvodu osvětleným městem. Lidé z okolních vesnic trousící se k městu, konečně se smráká, zbožný lid schází se do kostela, krámy se zavírají, v oknech rozsvěcují se světla, tu onde zříti obraz Vzkříšení nebo beránka velikonočního, zvony se poprvé rozhlaholily, klapačky ustoupily opět stříbrohlasým zvonkům a za zpěvu písně „Vstaň jest té chvíle“ vychází průvod z kostela. Sbor měšťanských ostrostřelců, před kostelem stojící, pokročil vpřed a za ním se řadí školní mládež s učitelstvem, spolkové živnostenští, pěvecký, divadelní, pobožný kůr literácký, pak nese výbor městský nebesa, pod nimiž kráčí veled. pan děkan P. Jos. Petzold, nevelký, statný, silný muž sympatického obličeje, s Nejsvětější svátostí za asistence obou místních kaplanů, v průvodu čestné stráže měšť. ostrostřelců; při nichž jdou hodnostáři města a úředníci, dva ministranti střídavým pozváněním oznamují přítomnost Spasitelovu, lid stojíce pokleká, za ministranty s kostelníkem, nesoucími paškál, kaditelnici atd., jde zástup žen a dívek. Za dojemně harmonické směsice zpěvu, hlaholu zvonů a cinkotu zvonků ubírá se průvod při tklivém osvětlení města ulicí Otakarovou, Novohradskou (1), kolem náměstí a ulicí Kameneckou (2) vrací se ku chrámu Páně. Po dozpívání prvé písně zaznívá zbožná melodie písně „Třetího dne vstal Spasitel“. Jaká to rozmanitost pro zrak a sluch, snoubící se v harmonický, půvabný soulad, jak dojato srdce každého při tolikerých účincích! A zvláštního významu všemu tomu dodává, že jest to zde poprvé. Což teprve dojat býti musel pan děkan, jenž průvod zavedl! Dojetí jeho bylo větší, než srdce lidské snésti může. Když průvod zašel kousek do Kamenecké ulice, pan děkan klesl; jeden z kaplanů přejal od něho Nejsvětější svátost a dva měšťané vedli pana děkana, jenž za chvíli na cestě z ulice ku kostelu skonal; tělesná schránka jeho na děkanství zanesena. Přední z průvodu ničeho netušíce vcházeli do kostela, v dalším zástupu velké rozrušení. – Když byla tělesná schránka zesnulého na děkanství vystavena, davy obecenstva zdejšího i z okolí přicházely nepřetržitě, aby naposled popatřily ještě v milou tvář oblíbeného pastýře. Též na pohřbu dne 31. března 1869 bylo účastenství převeliké. Událost tato zaznamenána je v četných pamětních knihách zdejších i okolních. Dobře-li se pamatujeme, udává pamětní kniha školy ve Sv. Kateřině (3) počet kněží o pohřbu přes 30.

Podáváme zde ještě doslovný výňatek z pamětní knihy děkanství poličského, jak napsal o působení vdp. děkana P. Josefa Petzolda v Poličce bývalý zdejší děkan, vdp. P. Leopold Mazač (4), nyní probošt v Poděbradech: „Po úmrtí p. děkana Jana Fillipa (5) 9. července 1863, stal se administrátorem vel. p. P. Jan Bis, kaplan zdejší (6), avšak netrvala administrace dlouho ta ani rok z úplna, nebo v měsíci červnu 1864 měla osiřelá farnost v osobě veled. p. P. Josefa Petzolda opět svého děkana. Byltě před tím katechetou a ředitelem podreálky v N. Bydžově, odtud dostal faru v c. k. pevnosti v Josefově, kdež vážen byl a oblíben, což pisatel těchto řádků říci může, jelikož jej osobně znal a jako kaplan v Jaroměři častěji se s ním scházíval. Z Josefova zažádal p. P. Josef Petzold o tehdáž uvolněné Holice a Poličku; Holice obdržel, avšak aniž by se tam byl domácně zařídil, obdržel taktéž děkanství poličské.“

Dle privátních zápisků p. Floriana Findejse (7), muže velmi správného a svědka docela hodnověrného, jenž spolu byl učitelem na zdejším ústavu chlapeckém, přijel p. děkan P. Jos. Petzold do Poličky 10. června 1864, byl od celé osady slavnostně uvítán a slavil téhož dne v chrámu sv. Michaela svoji instalaci, načež provázen byl do obydlí děkanského. Byltě muž pilný, pořádku dbalý a zvláště jako bisk. vikář a školdozorce přičinlivý a svědomitý. Za něho postaven hlavní oltář v chrámě sv. Jakuba, jakož i oba oltáře postranní a kazatelna z mramoru odolského. Taktéž byla dne 2. ledna 1865 od výtečného sochaře Václava Levého z kararského mramoru v Římě zhotovena socha sv. Jakuba, za tohoto pana děkana ze Svitav s všelikou slávou do Poličky přivezena, a chrám Páně děkanský dne 30. července 1865 od nejdůstojnějšího pana biskupa královéhradeckého Karla Hanla (8) konsekrován, při které slavnosti řečnil zdejší rodák, kněz P. Josef Krejčí (9), napotomní farář prosečský, způsobem výmluvným. L. P. 1869 p. děkan P. Jos. Petzold projevil přání, aby o slavnosti Vzkříšení Páně Nejsvětější svátost z Božího hrobu byla nesena v průvodu Otakarovou ulicí a po náměstí, a příbytky, kolem kterých by se bral průvod, aby byly osvětleny. Vyhověno mu se vší ochotou; avšak právě na Bílou

sobotu 27. března 1869 o řečeném průvodu nesa Velebnou svátost sklesl v Kamenecké ulici, byv raněn mrtvicí – což veliké zděšení způsobilo.
Pan děkan a bisk. vikář P. Jos. Petzold pohřben byl 31. března 1869 na hřbitově u sv. Michaela (10); netěšil se dlouho z nového děkanského chrámu. Byl stár 58 let (11).

Jitřenka, ročník 9, 1890, str. 55
Připravil a poznámkami opatřil Mirek Andrle

Poznámky:
1) dnes Šaffova
2) dnes Riegrova
3) část obce Borová u Poličky
4) děkan v Poličce 1877–1890 (více lednové číslo)
5) děkan v Poličce 1853–1863 (více únorové číslo)
*6) kaplan 1852–1865 a děkan 1890–1895 v Poličce (*1824 v Dolním Újezdu, + 1897 v Praze)*
7) učitel (12. 4. 1815 ve Vítějevsi, + 4. 4. 1879 v Poličce)*
8) Karel Boromejský Hanl z Kirchtreu, 17. královéhradecký biskup (1831–1874)
*9) farář v Proseči 1870–1877 (*17. 2. 1829 v Poličce, + 2. 8. 1877 v Proseči – více únorové číslo)*
10) pohřben do kněžského hrobu (H 189)
11) R.D. Josef Petzold se narodil v Chrasti u Chrudimi dne 14. 3. 1811, na kněze byl pak vysvěcen dne 25. 7. 1836.

Počtěte si: ABC modlitby

Pavel Kohut: Slabikář vnitřní modlitby po způsobu sv. Terezie z Ávily

Pán Bůh, náš milující Otec, má velké zalíbení v tom, jak nám všemožně usnadňovat cestu k sobě. S Božskou neúnavností na ní rovná nepřehledné zatáčky, upravuje neschůdný terén, prosvětluje temnotu, nešetří na nás s dárky… Jedním z takových jeho „darů na cestu" je modlitba. Tím, že nás naučil modlit se, sklonil se k nám Bůh jako nejbližší přítel. Přítel, který se o nás zajímá, nikdy nás nenechává opuštěné a soustředěně nám naslouchá, kdykoli o jeho pozornost stojíme. A od nás žádá jediné: abychom se nechali milovat a sami milovali. Cítíme-li, že naše pozemské putování by postrádalo něco velmi podstatného bez radosti z Boží lásky, pokoušejme se pro sebe nacházet nové způsoby, jak pro ni v srdci dělat stále více místa. Dobrou příležitostí může být i to, že otevřeme tento „duchovní slabikář" a necháme v sobě společně se sv. Terezií růst a zrát touhu po vnitřním rozhovoru s Tím, který nás má nekonečně rád.
„Vnitřní modlitba není podle mého názoru nic jiného, než styk přátelství, časté přebývání o samotě s tím, od něhož víme, že nás miluje." (…)

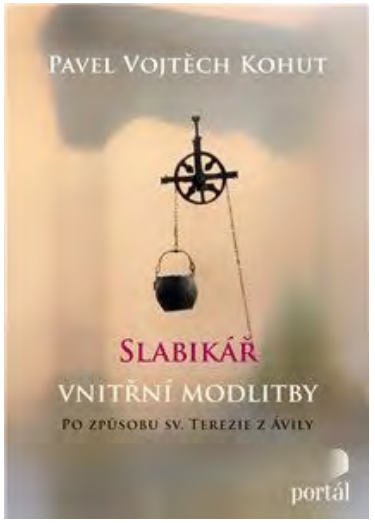

Vždy, když nad těmito Tereziinými slovy přemýšlím, vytane mi na mysli bohatý muž z evangelia (srov. Mk 10,17nn). Ježíš na něj totiž „pohleděl s láskou" (v. 21), a to poté, co se od něj dozvěděl, že od svého mládí dodržoval Boží přikázání.
Ve skutečnosti žijeme pod Ježíšovým láskyplným pohledem všichni, i ti, kdo si z Božích přikázání nic nedělají. Bůh Otec nás všechny miluje a jeho Syn a náš Učitel a Pán nemůže nic jiného než mu v tom být podobný. Když ale Ježíš vidí, že se na Boží lásku snažíme odpovídat svou láskou, tj. životem podle Božích přikázání (srov. 1Jan 5,3), pak je, pochopitelně, jeho láska k nám motivována dvojnásob.
A vnitřní modlitba je právě jednou z oněch příležitostí, kdy můžete odhalit, že vás miluje, či přesněji, kdy vám to může dát do hloubky zakusit. (…)
Terezie nenabídla žádnou metodu ani propracované techniky, jak si osvojit umění vnitřní modlitby. Dává celou řadu konkrétních rad, ale jejich uskutečňování se musí odvíjet od tohoto jediného zlatého pravidla: Dělejte to, co ve vás bude více probouzet lásku! Když se nad tím zamyslíte, je to jasné: je-li vnitřní modlitba záležitostí vztahu, jedná-li se o přátelství s Bohem, musí se odvíjet od lásky, která se u každého rodí, rozvíjí a projevuje po svém… (…)
Je však třeba, abyste si onu zásadní otázku opravdu položili a hledali na ni odpověď: Co mě pobízí k lásce?, a to ne jednou nebo dvakrát, ale znovu a znovu. S postupným rozvojem duchovního života se totiž vaše odpověď může měnit.
Vzpomínám si, jak jsem si tuto otázku poprvé položil já. Docela mě překvapilo, že jsem odpověď nemusel zdlouhavě hledat a že byla navíc velmi prostá: Nejvíc ve mně probouzí lásku k Bohu to, když si uvědomím, že on se na mne dívá s láskou! Někomu může taková odpověď přijít banální, vždyť se jedná o „samozřejmou" pravdu křesťanské víry, ale mne to vědomí rozechvívá dodnes. (…)
Nakolik jste tedy schopni vidět do svého srdce, je dobré přinášet před Pána vše, co v něm nacházíte. Zvláště jste-li plni nějakých událostí, obav, nadějí, je to tak důležité, že byste tomuto „vylévání srdce" před Hospodinem měli dát přednost i před připraveným biblickým úryvkem k meditaci. (…)
Proto v Tereziiných spisech naleznete hned několik popisů takového rozmlouvání od srdce k srdci a povzbuzení k němu. (…) *„Můžete s Kristem rozmlouvat: Prosit jej obledně svých potřeb a stěžovat si mu na svá trápení, radovat se s ním ve svých útěchách a nezapomínat na něj kvůli nim, aniž byste se přitom snažila/i?/ o květnaté modlitby, nýbrž jen o slova odpovídající touhám a potřebám duše."*

Postní duchovní obnova

„Eucharistie: naše posvěcení“

29.–30. 3. 2019, fara Polička

Obnovu vede P. Josef Matras z Bystrého

Pátek 18:00 Mše svatá
Promluva I

Sobota 9:00 Promluva II
10:30 Promluva III
12:00 Mše svatá
12:30 Oběd
13:30 Adorace
následuje možnost ke svátosti smíření

Na sobotní oběd je třeba se zapsat na seznam v kostele. Ostatní části jsou svobodně přístupné pro všechny.

Farní postní almužna

Pastorační rada rozhodla, že letošní postní almužna (postní kasičky) bude věnována ve prospěch projektu Adopce nablízko, o kterém se můžete informovat na jeho internetových stránkách Adopcenablizko.cz:

Cílem Adopce nablízko je **pomáhat ohroženým dětem a mládeži** v nejchudších částech světa. Chceme, aby naše pomoc měla opravdu smysl, a proto jsme přemýšleli, co tyto děti nejvíce potřebují a jak se jim dá pomoci. Jedna z nejúčinnějších forem pomoci je **dát dětem někoho, kdo se jim bude s láskou věnovat a doprovázet je.** Proto jsme se rozhodli **podporovat dobrovolníky**, kteří pak část svého života věnují chudým a potřebným dětem. Prostřednictvím projektu Adopce nablízko jim **pomáháme vycestovat tam, kde je nejvíce potřebují**.

Každé vyslání dobrovolníka s sebou však nese určité **finanční náklady**. Je třeba zajistit jeho vyškolení, letenku, vízum, očkování, podporu během pobytu a mnoho dalšího. Projekt Adopce nablízko umožňuje **„adoptovat“ si tyto dobrovolníky,** a jejich prostřednictvím tak pomáhat i chudým dětem a mládeži na mnoha místech světa.

Postní biblické hodiny

Od otroctví ke svobodě

Další způsob, jak intenzivněji prožít postní dobu, je spolu s celou farností přečíst jednu z /nejdůležitějších?/ knih, která kdy byla napsána, biblickou knihu Exodus neboli Druhou knihu Mojžíšovu. Proč zrovna Exodus?

- Jedná se o možná nejdůležitější knihu Starého zákona, protože pojednává o zakládající události židovského národa, vyvedení z Egypta, které bylo spojeno s darem Zákona.

- Kniha Exodus se po celou historii církve používala pro vzdělávání katechumenů a pro přípravu na Velikonoce, protože velká část křestní a velikonoční symboliky je zakořeněna právě v této knize.

- Knihu je možné přečíst za tři hodiny, a je to tedy časová investice přístupná během postní doby téměř pro každého.

- Exodus nabízí vhodný poměr srozumitelných a méně srozumitelných pasáží, takže si budeme moci ukázat, jaký je smysl těch hůře pochopitelných, i to, že ty zdánlivě srozumitelné mají možná smysl, kterého jsme si vůbec nevšimli.

Je třeba, abyste na každou biblickou hodinu přišli již připraveni, tedy s přečtenou pasáží, kterou budeme ten který týden probírat. Biblické hodiny se budou konat každé postní úterý od 19:00 v učebně na faře.

12.3. Exodus 1–4
19.3. Exodus 5–13
26.3. Exodus 14–18
2.4. Exodus 19–20
9.4. Exodus 21–31
16.4. Exodus 32–40

Těším se na společnou přípravu na Velikonoce v doprovodu knihy, která má mnoho co říci o tom, co se o Velikonocích vlastně děje.

Tomáš Enderle

Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší

Rozhovor s Ladislavem „Ládisem“ Heryánem (SDB)

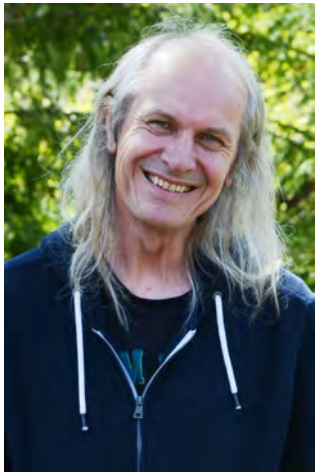

Dlouhé vlasy, kytara a přívětivý úsměv. To jsou tři věci, které se člověku vybaví v souvislosti s Ládisem, jak je svým přátelům znám Ladislav Heryán, který bývá rovněž označován jako pastor Undergroundu. Kdybyste ho potkali na festivalu v kožené bundě, v tričku U2 a s pivem v ruce, určitě byste ho nepovažovali za kněze. Přesto má tento nanejvýš pozoruhodný muž doktorát z teologie a přednáší např. na Vyšší odborné škole JABOK a na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy. O Božím volání, a nejen o něm, si s ním budu povídat v tomto rozhovoru.

Kdyby si o tobě chtěl člověk něco najít, zjistil by, že záběr toho, co děláš, je velký. Co všechno tedy vlastně děláš?
Já se živím jako učitel na Vyšší odborné škole sociálně pedagogické a teologické JABOK. A jak vždycky říkám, ve volném čase pak dělám kněze (smích).

Jedna z ikonických věcí, které si s tebou lidé spojují, je kytara a hra na ni. Jak sis ke kytaře tak říkajíc čuchnul poprvé?
To bylo, když mi bylo asi šestnáct. Ve škole, na průmyslovce, jeden spolužák prodával kytaru. Pamatuju se, že to bylo za sto korun. Ruská kytara to byla, takové kopyto. No, a tak jsem si ji koupil a začal jsem se na ni sám učit.

Jak ses dostal k saleziánům?
Asi v šestnácti jsem pocítil, že bych chtěl být knězem, a potřeboval jsem to někomu říct, a tak jsem vyhledal jednoho kněze, který byl u nás, když jsem byl dítě, a který byl mezitím přeložený. To byl páter Novosad. Řekl mi: „Dobře, budeš knězem, ale tajným.“ A tak jsem zjistil, že je to tajný profesor a že je kolem něho na Ostravsku skupina tajných saleziánů, do které mne zařadil.

Teologické studium jsi absolvoval tajně. Jak to v době totality probíhalo a jaká rizika z toho pro tebe plynula?
To byly vlastně různé formy. Jedna ta forma byla, že jsem jezdil jenom já za páterem Novosadem, který byl profesorem filosofie. Pak další forma byla, že jsme jako taková skupinka mladých saleziánů jezdívali na různé fary, vždy jednou za měsíc na víkend. Tam za námi potom přijel nějaký profesor. To byl tehdy Jaroušek Kopecký, který nás učil morálku. A třetí forma byla, že jsme se shromáždili vždy v nějakém bytě. To bylo v Brně. To už byla velká skupina, třeba třicet lidí, a tam nám pan profesor Zvěřina přednášel dogmatickou teologii. A to pak mělo určitá pravidla. Nesmělo se to domlouvat písemně nebo telefonem, všechno jen ústně. Pak třeba, když se nás někam mělo schovat třicet, tak to musel být nějaký panelák, kde chodí hodně lidí, aby to nebylo nápadné, a museli jsme chodit po jednom, ne jako tlupa. A rizika? Tak riziko bylo už jen to, že jsem tajný salezián. Tajná policie asi věděla, že jsou tajné řády, a asi i něco sledovali, ale my jsme dodržovali různá konspirační pravidla, a třeba já jsem nikdy žádný problém neměl.

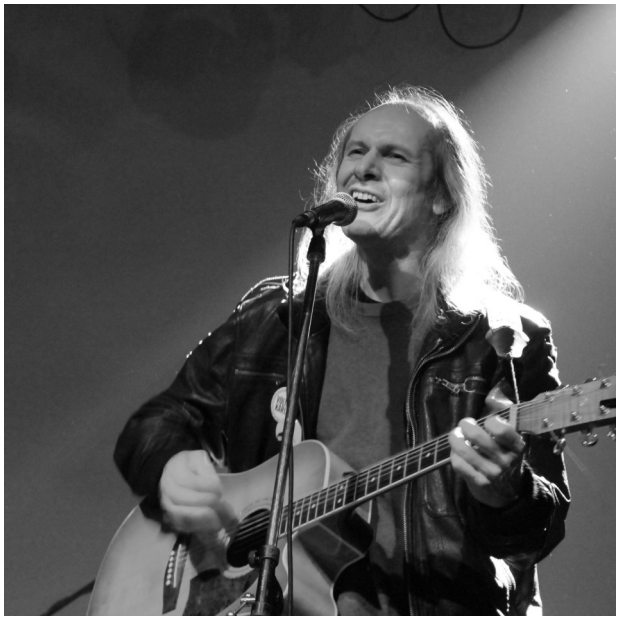

V roce 1987 jsi emigroval do Itálie, abys dokončil studia a stal se misionářem v Africe. Co pro tebe bylo na útěku ze země nejtěžší?
Nejtěžší na tom samozřejmě bylo opustit rodiče, kterým jsem to ani nemohl říct, že emigruju, s vědomím, že je uvidím až po smrti. A oni mě.

Když jsi odjížděl, bylo to s myšlenkou na pozdější návrat, nebo jsi počítal s tím, že už se do Česka nevrátíš?
Ne. Za komunismu se nedalo vrátit. Naše generace byla přesvědčena, že to nikdy neskončí.

Známým biblickým příběhem o Božím volání a odpovědi na něj je příběh o povolání Samuela (1. kniha Samuelova, 3. kapitola). Samuel nejprve nedokázal Boží volání rozpoznat. Jak mohou lidé dnes rozpoznat Boží volání?
Myslím si, že je to pořád to samé. Já na to nejsem odborník, a tak se na to dívám „podle sebe soudím tebe“. Podle mě je to něco tak nepřirozeného a výjimečného, co jde proti lidské přirozenosti. Normální, přirozené, je, že člověk, tak jako každý živočich, se chce rozmnožovat, založit rodinu atd., a toto jde vlastně úplně proti tomu. Já si mys-

lím, že to musí být tak silný podnět, kdy člověk ví, že ho Bůh volá, kdy to už není volba mezi tím, jestli chci být instalatér nebo zedník. To je prostě úplně jiný řád.

V posledních letech se mluví čím dál častěji o ubývání kněžských povolání a kněží pro jednotlivé farnosti je oproti letům minulým nedostatek. Čím to podle tebe je?
Já si myslím, že to je tak, jako když ubývá lidí, kteří se žení. Dnešní doba je pro mladého člověka tak náročná, že není schopen udělat trvalé rozhodnutí, ať už je to pro manželství, pro kněžství nebo řeholní život. Přijde mi, že lidé nejsou schopní dojít do toho konečného rozhodnutí. Že nejsou zralí. To je obecný jev v těch západních, blahobytných společnostech, že čím je v té zemi větší bohatství, tím více je život pro mladého člověka snadnější, ale mladý člověk v tom nedospěje, a potom není schopen se rozhodnout pro to, aby se někde zavázal.

V souvislosti s tématem Božího volání bych chtěl zmínit i film Mlčení od Martina Scorseseho, který je natočen podle knížky Šúsaku Endóa. Hlavním hrdinou je zde kněz, který v japonském zajetí i přes všechny své modlitby nedostává v utrpení od Boha žádnou odpověď. Jak bys poradil lidem, kteří i přes své modlitby nevidí či neslyší Boží odpověď?
Já si myslím, že to záleží na tom, jakou roli v životě člověka Bůh hraje. Pokud je Bůh pro člověka někdo, kdo mu má pomáhat nebo plnit nějaká přání, pokud je Bůh jakoby vně jeho života, tak takovému člověku nevím, co bych poradil. Já si spíš myslím, že my v Bohu žijeme, pohybujeme se, a prostě jsme, jak to říká svatý Pavel. Bůh je ve všem s námi. Není někým, kdo je před námi, kdo nás sleduje, posuzuje nás, a eventuálně nám i pomůže nebo nepomůže. Já si myslím, že ve všem, co dělám, co se mně daří, i všechno, čím trpím, v tom je Bůh se mnou.

Měl jsi někdy i ty období, kdy jsi měl pocit, že Boží odpověď nepřichází, a co ti v takové chvíli pomohlo?
Já jsem se neptal na žádnou odpověď. Já nehledám odpověď. Já mám život, který musím naplnit. Každý den má svůj úkol a já se nepotřebuju ptát. Mně je jasné, co mám dělat. A když mi to není jasné, když se mám nějak rozhodnout, tak já se neptám Boha, jak se mám rozhodnout. Protože já ani nevím, jak bych se ho ptal. Já to mám prostě tak (smích).
Poslední otázka. Co bys vzkázal poličským farníkům?
Ať mají radost ze života, když žijí v tak krásném městě (smích).

Rozhovor připravil Václav Větrovský

Ládis o modlitbě

Jaká vidíte úskalí nebo nebezpečí v modlitebním životě? Může být modlitba i špatná?
Někdo řekl, že duchovní život bez modlitby je jako evangelium bez Krista. Je-li modlitba vztahem k Bohu, pak se o tento vztah musí pečovat jako o jakýkoli jiný vztah, jinak vztah vyšumí… Je-li tedy modlitba modlitbou, musí mít své pevné místo v životě, a musí tedy být pravidelná. Špatná modlitba je lepší než žádná modlitba, ale co je to „špatná“?

Modlitba a normální život – jak to jde skloubit? Co si počít s biblickou výzvou: „Bez ustání se modlete“?
Je možné se naučit žít neustále v přítomnosti Boží, neboť, jak říká sv. Pavel, „v něm žijeme, pohybujeme se, jsme“ (Sk 17,28), je to jen otázka tréninku a věrnosti. Normální život je naopak tím pravým místem pro modlitbu.

Pro mnoho lidí, co se chtějí pravidelně modlit, je problém najít si na modlitbu čas. Jak to řešíte Vy a co byste doporučil ostatním?
Každý to máme jinak. V životě mohou být období, kdy to skutečně problémem být může, to je pravda. Já si myslím, že by si člověk měl vypěstovat návyk věnovat denně pár minut jenom Bohu tak, jako jich denně věnuje třeba svým zubům. Třeba k tomu stačí vstát o pár minut dřív. Jestliže má denní modlitba tuto strukturu, pak je i snazší se stále učit žít v přítomnosti Boží. Já jsem kněz a svůj život si řídím sám, těžko tedy mohu někomu něco doporučovat. Vstávám prostě tak, abych se pomodlit mohl. Jestliže si někdo na modlitbu nemůže najít čas, zřejmě se ve skutečnosti modlit nechce. Všechno je to tedy „v hlavě“.

Z rozhovoru s Ladislavem Heryánem na Modlitba.cz

Březnová personalia

Na koho si můžeme tento měsíc vzpomenout

Před 19 lety, 28. března 2000, byl na věčnost povolán **P. Reginald Oldřich Mokrý, OPraem**. Narodil se 26. července 1915 v Úvalech, do řádu premonstrátů vstoupil 30. září 1934 v Praze na Strahově, kněžské svěcení přijal 27. srpna 1939 v Praze. Působil v několika farnostech. Po návratu z pětiletého vězení žil v Poličce a pracoval v civilních povoláních. Ovládal mnoho cizích jazyků, z některých měl i státní zkoušku. Od 1. listopadu 1978 směl vypomáhat v duchovní správě v Poličce. Od roku 1994 žil ve svém klášteře na Strahově. Byl pochován 1. dubna 2000 do hrobu na řádovém hřbitově kanonie premonstrátů v Praze Nebušicích.

Před 210 lety, 20. března 1809, se v Poličce narodil **P. Petr Neděle**. Vysvěcen na kněze byl 25. července 1834. Protože byl nadbytek kněží (dva vycházející ročníky zůstaly nezaopatřeny), působil dva roky v rodné Poličce jako výpomocný kněz. Na přidělení farnosti čekal až do roku 1861, kdy dostal na starost hlineckou duchovní správu. Dříve než se tak stalo, pomáhal spravovat farnosti v blízkém okolí, např. ve Skutči, Ranné či Krouně. Do Hlinska byl instalován již zmíněného roku 1861 – 6. března po velikonočních svátcích. Dne 16. dubna 1868 byl vyznamenán – Expositorium canonicale – a 18. září téhož roku jmenován osobním děkanem. Dekretem z 27. prosince 1876 po generální biskupské visitaci byl jmenován biskupským notářem. Zemřel 29. dubna 1882 na ochrnutí plic.

Před 280 lety se 20. března 1739 v Poličce narodil **Benedikt Kříž,** řeholní kanovník třeboňský, sliby složil 4. listopadu 1759; na kněze byl vysvěcen r. 1762 (primice 24. června 1762). Vynikal ve filosofii a teologii, ovládal několik jazyků (italštinu, francouzštinu, řečtinu, hebrejštinu). Zemřel 9. dubna 1785 v Mladošovicích (okr. České Budějovice), kde je také pohřben.

Před 60 lety zemřel ve Svitavách 28. března 1959 **Josef Kadlec**, akademický sochař a medailér. Narodil se 21. ledna 1894 v Borové u Poličky. Jeho dílem je socha „Vdova“ v poličském městském parku a bronzová pamětní deska poličského rodáka Bohuslava Martinů, umístěná na zdejším kostele sv. Jakuba, v jehož věži se 8. prosince 1890 tento hudební skladatel narodil.

Pomník padlých ve světové válce (Vdova) od sochaře Josefa Kadlece byl vztyčen v městském parku roku 1926. Učitel a legionář Karel Krenner jej při odhalování popsal následujícími slovy: „Pomník padlých představuje ženu ve vzpomínce, matku se svým dítětem, hledící do neznáma, snad v tu stranu, kde padl její muž, snad tam odtud přišla svoboda, za kterou naši hrdinové životy položili a jejich hroby v poli česká lípa okrášlila.“

Pašijový (velikonoční) betlém

K době postní se betlém proměnil v tzv. variantu postní (pašijovou či velikonoční). Ústřední scenérii tvoří Getsemanská zahrada na Olivové hoře, Kristus přijímající od anděla kalich utrpení, nedaleko spící apoštolové Petr, Jakub a Jan. Celý výjev představuje zatýkání Krista. Vpředu je skupina farizejů (velekněží), kterým Jidáš zrazuje Krista, nedaleko stojí bíle odění zákoníci, římští žoldnéři a ostatní židovský lid. Někdy se i u této scény objevuje Poslední večeře, Křížová cesta i slavné Vzkříšení.

Dvojstranu připravil Mirek Andrle

Kinematograf

Úvod do nové rubriky

Film. Fenomén doby, s kterým se každý setkal. Film zasahuje snad všechny, možná proto, že spojuje mnohé prvky, které, když byly samostatně, oslovovaly jen menší či větší skupiny lidí. Ve filmu se pojí naše smyslové vnímání obrazů, hudby a mluvené slovo. Filmový čas zde hraje též velkou roli. Nad filmy lze truchlit, smát se, přemýšlet, hledat duchovní přesahy, bavit se akčností a dynamikou, bát se, inspirovat se při zaujímání morálních postojů nebo třeba jen v nich nacházet poezii, báseň – kterou lidská duše tolik potřebuje. Záběr je ohromný. Stejně tak jako vnímání každého jednotlivce.

Jako každé umění, a já věřím, že poctivý film vytvořený šikovnými a hlubokými lidmi toto označení snese, nám může pomoci rozšířit naše obzory a naši duši může občerstvit něčím, co ve světě nenacházíme nebo pro co ještě nejsme dostatečně citliví, abychom to dokázali nacházet. Film má schopnost přiblížit se k tématu nesmírně blízko, někdy až zraňujícím způsobem. A má i schopnost, jako objektiv na fotoaparátu, „odtáhnout“ pozorovaný jev a podívat se z „vyšší“ – obecnější perspektivy. Film utváří naše postoje. Proto je tak úžasný, ale i děsivý. Vždyť v té krátké stoleté historii byl mnohokrát zneužit k manipulaci s lidmi, pro připomínku uveďme například Leni Riefenstahl, která točila propagandistické filmy pro Německo při nástupu fašismu (např. Triumf vůle 1935). Je dobré být obezřetný, neboť pokušení indoktrinovat společnost trvá. Film lze využít k bohulibým účelům a v současnosti se někdy používá i jako inspirace pro duchovní cvičení. Byl mi dán prostor ve farním zpravodaji, a tak bych se zde zamýšlel, někdy možná na obecnější rovině, jindy na konkrétní, nad tímto fenoménem. V dnešním závěru bych Vám položil otázky, na které si můžete odpovědět. Proč mne film baví? Jaký druh filmů vyhledávám, spíše zábavné, nebo poučné? Je pro mne film uměním? Je pro mne důležité, aby byl film dojemný, pravdivý? Byl nějaký film, který mne zasáhl – zamýšlel jsem se nad tím, proč?

Ve světě filmu se lze snadno utopit. Rozumní lidé nehltají filmy, jak se namane, ale vybírají si. Stejně tak je důležité „dávkování“, když vidíme tři filmy denně, jen těžko se vyhneme roztěkanosti a „mišmaši“ v hlavě. Když si však pustíme jeden film týdně či měsíčně, který jsme si zodpovědně vybrali, náš prospěch může být hlubší a jsme pozornější k detailům. Jako u všech lidských činností je třeba mít na paměti, že člověk se má chovat přiměřeně, snad jen láska nezná mezí.

Ondřej Špinler

Za světový mír a společné soužití

Ze společného prohlášení papeže Františka a vrchního imáma Al Azhar Ahmeda al Tajíba

Tento dokument ve shodě s předchozími *Mezinárodními dokumenty*, které zdůraznily významnou roli náboženských vyznání pro budování světového míru, potvrzuje následující:

- Je odsouzeníhodné **nutit lidi k přijetí určitého náboženství** nebo určité kultury, jakož i vnucovat civilizační styl, který druzí nepřijímají.
- **Spravedlnost založená na milosrdenství** je cesta, kterou je třeba se ubírat, aby se dosáhlo důstojného života, na který má právo každá lidská bytost.
- **Zavrženíhodný terorismus**, ohrožující bezpečnost lidí jak na Východě, tak na Západě, na Severu i na Jihu a šířící paniku, teror a pesimismus, není způsoben náboženstvím, kterým teroristé manipulují, nýbrž nahromaděnými, pomýlenými interpretacemi náboženských textů, politikou hladovění, chudnutí, nespravedlnosti, útisku a arogance; proto je nezbytné přestat podporovat teroristická hnutí penězi, zbraněmi, plány a jejich ospravedlňováním, i mediálním, a považovat toto všechno za mezinárodní zločiny, jež ohrožují bezpečnost a světový mír. Takovýto terorismus je třeba odsoudit ve všech jeho formách a projevech.
- **Vztah mezi Západem a Východem**, který je neoddiskutovatelně nezbytný, nemůže být nahrazen ani přehlížen, aby se oba mohly vzájemně obohacovat civilizovaností toho druhého, vzájemnou výměnou a dialogem kultur. Západ by mohl v civilizaci Východu nalézt protilék na některé svoje duchovní a náboženské choroby způsobené nadvládou materialismu a Východ by mohl v civilizaci Západu najít mnoho prvků, které by mu mohly pomoci oprostit se od slabosti, rozdělení, konfliktu i vědeckého, technického a kulturního úpadku.
- Je neodmyslitelně nutné uznat **právo ženy** na vzdělání, práci a výkon jejích politických práv. Kromě toho je třeba zasadit se o její vysvobození z historických a sociálních tlaků, které odporují principům její víry a její důstojnosti.

Radiovaticana.cz

Pro chytré hlavičky

Pomoz pastýři najít ztracenou ovečku.

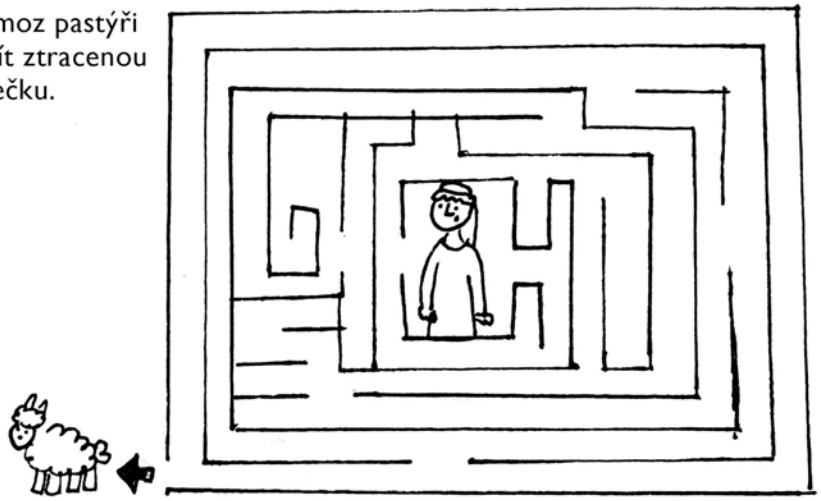

Copak se to stalo o Popeleční středě? Popel se nám rozsypal po celém papíře. Sesbírej ho v pořadí podle čísel, zjistíš tak, co říkal kněz když dělal každému na čele křížek popelem.

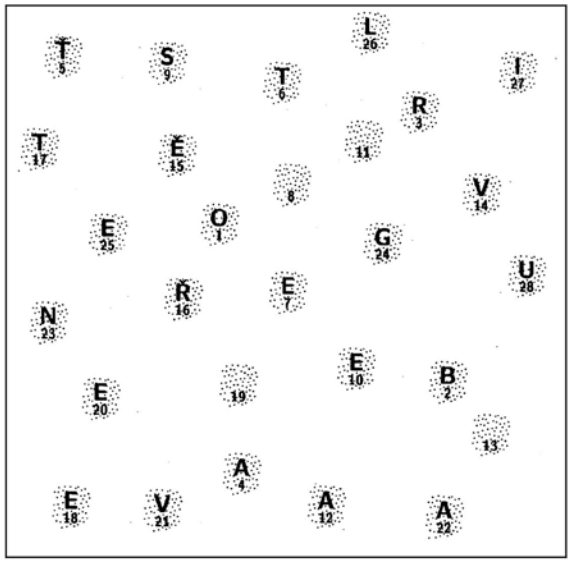

Svátost smíření před Velikonocemi

pondělí 8. 4. od 15:00 do 17:00 hod. na faře
(P. Stanislav Tomšíček ze Svojanova, P. Tomáš Enderle)

úterý 9. 4. od 9:00 do 11:00 hod. na faře
(P. Josef Kopecký a P. Petr Zelinka ze Sebranic, P. Tomáš Enderle)

úterý 9. 4. od 15:00 do 17:00 hod. na faře
(P. Milan Romportl z Borové, P. Tomáš Enderle)

čtvrtek 11. 4. od 9:00 do 11:00 hod. na faře
(P. Ondřej Špinler ze Sádku, P. Tomáš Enderle)

Nedopusť, aby tě hřích dlouho oslaboval a obíral o síly,
když máš po ruce takový jednoduchý lék, jako je zpověď.

sv. František Saleský

Proti laickému klerikalismu

i u nás v Poličce

V živé paměti nenajdeme papeže tak často tepajícího nejrůznější neduhy, jako je papež František. Jeho mediální obraz se sice víc podobá hodnému dědovi s nikdy nemizícím úsměvem, ale stačí se začíst do jeho mnohých kázání a proslovů a všimneme si, že svůj kritický hlas pozvedá mnohem častěji než jeho nedávní předchůdci.
Jedním z nejčastějších terčů kritiky papeže je klerikalismus. Ne vždy se mi daří pochopit, co papež klerikalismem vlastně myslí, když jej tepe, a nakolik jsem si vědom, nikdy se nepokusil to jasněji definovat. Zde je moje krajně nedokonalá definice klerikalismu:

Klerikalismus je přesvědčení kněze,
že má mnohem větší moc nad jemu svěřeným stádcem,
než jaká mu přísluší.

Velmi často se to projevuje přesvědčením, že kněz všemu nejlépe rozumí a je ke každé činnosti kvalifikován. Papež pak občas mluví i o laickém klerikalismu, což s největší pravděpodobností znamená přijetí této teze laiky. Tedy pan farář všechno umí a o všem rozhoduje, a my laici sedíme, posloucháme a myslíme si svoje.
Považuji za veliké požehnání, že v Poličce i Pomezí máme řadu lidí, kteří obětavě pracují ve prospěch farnosti, aniž by to kdo viděl a oceňoval. Úklidy, údržby, výzdoby, kostelníci a mnoho jiného patří mezi služby, bez kterých žádná farnost nemůže dobře fungovat.
Kde ale můžeme jistě růst, je obsazování pozic s větší zodpovědností, tedy pozic, které tradičně zastával kněz, ale nic nebrání tomu, aby v rámci tažení proti laickému klerikalismu v této pozici pracoval věřící křesťan ve spolupráci s knězem.
Hledáme tedy bojovníky proti laickému klerikalismu v těchto oborech:

- Organizace farního Času pro neobyčejné zážitky
- Organizace (červnového) farního dne
- Organizace farní pouti
- Starost o webové stránky farnosti
- Redakce Farního posla
- Přednášky a besedy na duchovní témata
- Vedení malých modlitebních a studijních skupin

Nejedná se zde o volání typu: „Naprosto to nezvládám, někdo mi pomozte, prosím“, ale mnohem spíš o výzvu: „Věřím, že ve farnosti máme lidi, kteří by dokázali dělat to lépe a věnovat se tomu plněji, a tím se podílet na vedení církve, namísto toho, aby setrvávali ve zvykové pasivitě.“
Služba je projevem lásky a vede k radosti, ať je to služba na pozicích neviditelných nebo viditelných.

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Společenství ve farnosti

Schůzky mladších dětí: 16. 3. a 30. 3. ve 14:00 na náměstí
Schůzky starších dětí: 16. 3. ve 14:00 na náměstí
Ministrantské schůzky: soboty 16. 3. a 6. 4. v 9:00 na faře
Společenství mladých: sobota 2. 3. v 19:00 na faře
Teologický klub: sobota 16. 3. v 19:00 na faře
Setkávání seniorů: středa 13. 3. v 16:00 na faře

Křížové cesty v postu

každý postní pátek od 17:30 ve farní kapli
každou postní neděli od 14:30 u sv. Michaela kromě 14.4., kdy bude na Jelínku

Zápasy KAHL

Odehráno

9. 2. 2019 v Hlinsku	HC Salaš – BK ŘKF Polička	3:4

Budoucí zápasy

2. 3. 2019 v Poličce v 18:45	BK ŘKF Polička – HC Balauři
10. 3. 2019 v Rychnově nad Kněžnou ve 21:15	HC Zilvar – BK ŘKF Polička

Sbírky minulý měsíc:

	Polička	Pomezí
3. února 4. v mezidobí Radio Proglas a TV Noe	19 854 Kč	2 530 Kč
10. února 5. v mezidobí pro farnost	11 798 Kč	3 010 Kč
17. února 6. v mezidobí pro farnost	12 150 Kč	2 615 Kč
24. února 7. v mezidobí Svatopetrský haléř	21 562 Kč	2 495 Kč

Mimořádné sbírky příští měsíc:

24. 3. Pojištění kostelů a dalších církevních budov
7. 4. Na opravu varhan u sv. Michaela

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí.

Rozpis bohoslužeb

Neděle 3. 3. 8. neděle v mezidobí	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za zemřelé dárce mešních fundací 10:30 E: za Anežku Bartošovou, manžela, živé a zemřelé obou rodů
Úterý 5. 3.	7:00 K:
Středa 6. 3. Popeleční středa	18:00 M: za zemřelé dárce mešních fundací
Čtvrtek 7. 3.	15:30 LDN: za Boží pomoc a ochranu pro děti
Pátek 8. 3.	15:30 P: 18:00 K:
Sobota 9. 3.	18:00 M: za zemřelého Josefa Řehůřka
Neděle 10. 3. 1. neděle postní	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Annu Prudkou, živé a zemřelé dcery s rodinami 10:30 E: za dar zdraví, za ochranu a pomoc pro celou rodinu a za dar víry pro děti a vnoučata
Úterý 12. 3.	7:00 K:
Středa 13. 3.	18:00 K:
Čtvrtek 14. 3.	15:30 LDN:
Pátek 15. 3.	18:00 K:
Sobota 16. 3.	18:00 M: za živé a zemřelé členy rodiny Kladivovy
Neděle 17. 3. 2. neděle postní	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodinu Štěpánkovu a Betkovu 10:30 E: za Marii a Jana Lánského a živé a zemřelé z tohoto rodu
Úterý 19. 3. Slavnost sv. Josefa	7:00 K:
Středa 20. 3.	18:00 K: za manžela, bratra, maminku a Boží požehnání v rodině
Čtvrtek 21. 3.	15:30 LDN:
Pátek 22. 3.	18:00 K: za Jaromíra Paščenko, jeho sestru Helenu Dubišarovou a celý rod
Sobota 23. 3.	18:00 M: za Josefa a Marii Daškovy

Neděle 24. 3. 3. neděle postní	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Marii Ptáčkovou a manžela 10:30 M: na poděkování za 92 let života a jeho dary a Boží požehnání a ochranu Panny Marie a klidnou hodinu smrti
Pondělí 25. 3. Slavnost Zvěstování Páně	18:00 M:
Úterý 26. 3.	7:00 K: na poděkování za dar života
Středa 27. 3.	18:00 K: za zemřelé rodiče, bratra Jana a duše v očistci
Čtvrtek 28. 3.	15:30 LDN:
Pátek 29. 3.	18:00 K: za manžela, rodiče z obou stran a švagra
Sobota 30. 3.	18:00 M: za Marii Zelenou
Neděle 31. 3. 4. neděle postní	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Karla Hnáta, živé a zemřelé z rodiny 10:30 E:
Úterý 2. 4.	7:00 K:
Středa 3. 4.	18:00 K: za manžele Riedlovy, rodiče Riedlovy a Purerovy a za syna
Čtvrtek 4. 4.	15:30 LDN: za víru v rodinách kmotřenců
Pátek 5. 4.	18:00 K: poděkování za 60 let manželského života s prosbou o milost Boží do dalších let
Sobota 6. 4.	18:00 M: za zemřelého Antonína Navrátila
Neděle 7. 4. 4. neděle postní	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Krištofovy a Pospíšilovy 10:30 E: za Františka Červeného a Marii Kasparidesovou

Legenda: místa konání bohoslužeb
M: kostel svatého Michaela v Poličce
K: kaple na faře v Poličce
J: kostel svatého Jiří v Pomezí
E: evangelický kostel v Poličce
LDN: Léčebna dlouhodobě nemocných v Poličce
P: Penzion v Poličce